

tramvies. Allà posen o canvien una conducció d'aigua, de gas o d'electricitat. Més amunt asfalten un passeig i fan un tancat de corda que interrompeix la circulació. Tot ho giren i regiren i avui el trànsit pels carrers de la ciutat esdevé un problema. El pobre transeunt ha de fer les mil filigranes i ha de posar en pràctica tots els seus coneixements equilibrístics al caminar en ells. No negarem que una vegada finalitzats aquests treballs d'urbanització, Barcelona tindrà l'aspecte d'una ciutat moderna; però, això quan serà, preguntem. Al nostre entendre, sembla que s'haurien de cercar tècnics intel·ligents i aptes per a resoldre d'una vegada i ràpidament els moltíssims problemes urbans que flagellen la capital, no solament per redundar en benefici de llur aspecte artístic i moral, sinó per evitar tantes molèsties i perills als vianants, els quals venen lamentant-se ja fa temps.

Precisament sobre aquest afer, vàrem ésser interrogats per un pagés, que encara avui no sabem endevinar si parlava amb ingenuïtat o amb ironia.

Estavem esguardant aquests treballs en una de les vies de més circulació. Restava al nostre costat aquell home, amb els ulls encuriosits i el posat estranyat, esguardant com aquells obrers anaven profundint la vall oberta. Per fi, sembla que no va poder-se retenir més i dirigint-se a nosaltres, va preguntar.—Però, escoltin vostès saben que hi fan ací?—No ho

puc comprendre. O aquesta gent s'han tornat boigs, volen capbussar tot Barcelona o cerquen un tresor molt fabulós, ja que altrament no m'ho explico, car fa deu anys que vaig passar per ací mateix i ja aquests homes estaven atrafegats regirant les terres.

Aquestes paraules varen deixar-nos tan perplexes que certament no vàrem saber que respondre.

LL. TORRES i PLA

Es que sóc fill d'Arbucies

Viatjava jo en tren i entaulí conversació amb uns altres passatgers, que hi havia dintre el vagó, i en ésser a Hostalrich el nostre parlament caigué sobre la bellesa de la carretera, fressada des d'Hostalrich fins Arbucies. Hi havien passat anant a Sant Hilari, no coneixien res més que les dues rengleres de plàtans que l'atalaien i els prats i arbredes que l'entornen i restaven entusiastament encantats, no trobant paraules prou expresives a enaltir-la com es mereix. Naturalment que en parlar d'aquesta manera, em tocàren la fibra més delicada del sentiment i sens donar-m'en compte, prengué la paraula i devien venir mos parlaments tan sadollats d'afecte, tan arborats de convicció i tan gràfics en la narració de les formosors d'aquestes vessants montsenyenques que un d'ells, fortament sorprès davant aquell cant tan enaltidor, em